

“Tites, tites, tites ...!”

written by Alfons Duran Pich | 9 de març de 2020

Devia ser molt nen, ja que els meus records són borrosos i dispersos. Sí que sé que vaig passar alguns estius a una masia anomenada Ca n’Oriac, entre Matadepera i Sabadell, amb la qual la meva àvia materna tenia certs vincles.

Recordo pujar a una tartana que ens portava fins a la Creu Alta; recordo l’olor tan peculiar de la terra; recordo el vigor físic de les masoveres i, sobretot, recordo el *ritornello* que la meva àvia cantava quan deixava anar el gra entre un munt de gallines que campaven al seu aire: tites, tites, tites.

El reflex condicionat de Pavlov es posava en evidència així que identificava el pas ferm de la meva àvia. Aventuro que si no els hagués donat res, les gallines haurien sentit un goig semblant.

Així funcionen els mamífers, entre els quals ens trobem els humans, de manera que no és estrany que el nostre vector instintual ens posi en evidència.

L’Estat espanyol i els seus representants, en l’ampli ventall que va des de l’esquerra utòpica a la dreta extrema (o sigui, tots), sempre ha utilitzat aquest simple mecanisme d’oferir un grapat de gra als “inquiets” catalans per apagar les seves contínues reivindicacions.

Si això no funciona, treuen la porra i liquiden el tema, com ho van fer en 1650, 1714, 1923, 1939, 1978, 2017, i segueix.

Les històries més recents del model *soft* ens porten al contorsionista Zapatero (“Acceptaré l’estatut que aprovi el Parlament català”), al farsaire Rajoy (“Em preocupo i m’interesso pels problemes dels catalans”), al peripatètic Aznar (“Jo vull dir que el català, la llengua catalana, és una

de les expressions més completes, més perfectes, que jo conec des del punt de vista del llenguatge”) i a l’equilibrista Sánchez (“Negociarem un sistema de finançament més just i equitatiu”).

“Parole, parole, parole”, que cantava Mina els anys seixanta. “Tites, tites, tites!”, que xiuxiuejava la meva àvia.

És clar que se suposa que en termes evolutius les gallines estan diversos passos enrere respecte dels humans, encara que a vegades no ho sembli.

Ara estem vivint el risible episodi d’una “taula de diàleg” (una “enganyifa” per a Clara Ponsatí) entre el govern de l’Estat i una representació de l’independentisme català. I entre el propi independentisme estan els autoanomenats “pragmàtics” que consideren que aquest és un pas necessari. El que no sabem és què podem oferir perquè la negociació tingui sentit. Es negocia quan tens solidesa en els teus arguments per exigir cessions al contrari. Però cessions de veritat, no “parole, parole, parole”. I l’única cessió a acceptar és posar data a un referèndum a Catalunya sobre l’autodeterminació política. Això és un prerequisite exigible per no aixecar-se de la taula. La resta és xerrameca.

Que els capitostos del PSOE a Catalunya (l’alegre ballarí senyor Iceta, la dogmàtica monja seglar senyora Granados o el sempre trist –ara ministre– senyor Illa) critiquin durament els independentistes autèntics (els no “pragmàtics”) per qüestionar aquest muntatge, no sorprèn a ningú. Que la nova figura del *melting pot* “En comú Podem” senyora Jéssica Albiach (que podria sortir en un remake de la sèrie “Dallas”) o que el senyor Joan Mena, figura espessa del grup residual Esquerra Unida i Alternativa, s’apunten també al carro dels que ataquen els independentistes per no aprofitar a fons “una oportunitat històrica” com aquesta, i que incorporin el missatge d’una futura Generalitat “Progressista”, també resulta lògic.

Però que els nois i noies d'ERC i el seu pare espiritual no s'adonin de la gran presa de pèl de l'Estat, diu molt poc sobre la seva capacitat per interpretar la realitat més evident.

Deia Konrad Lorenz, el gran metge i zoòleg alemany, que "l'home sembla ser la baula perduda entre els simis antropoides i els éssers humans". Pels indicis que tenim, el seu diagnòstic resulta aclaridor.

"Tites, tites, tites ...!"